

Hạnh phúc

Tứ Tuệ Phân

Tôi biết cô gái mù này vào lúc tôi còn rất trẻ, cuộc đời đối với tôi đang như mùa xuân nở hoa. Tôi học đại học, cô gái mù đi làm ở xí nghiệp phúc lợi ngay cạnh trường tôi. Chúng tôi luôn gặp nhau ở đoạn đường chung này. Tất nhiên cô ta chẳng nhìn thấy tôi. Khi biết cô gái tuổi xấp xỉ mình, tôi lấy làm ái ngại cho cô, nhưng trên mặt cô lúc nào cũng như đang có nụ cười. Có lẽ ngay từ lúc sinh ra, cô đã không được thấy thế giới ánh sáng này chẳng? Thỉnh thoảng tôi vẫn nghĩ như vậy.

Mấy năm sau, tốt nghiệp, tôi được giữ lại trường, đám con trai theo đuổi không ít. Cô gái mù cũng có bạn trai và anh ta cũng bị mù. Hai người đi lại dùng chung một cây gậy. Gương mặt cô gái mù cứ tươi hơn hớn. Có bạn chắc cô ta không còn cảm thấy cô đơn nữa, niềm vui làm nhẹ nỗi đau tàn tật mà. Một ngày tuyết rơi, cô gái trượt ngã. Người bạn trai đỡ cô dậy, phủi tuyết cho cô. Thật đáng thương, tôi nhìn mà tim quặn đau.

Tôi bắt đầu yêu người bạn trai của mình tên là Nhất Minh. Chúng tôi mang máy ảnh đi công viên, còn hẹn cả một đám bạn đến chơi trò ném tuyết.

Thời gian trôi đi, cô gái mù đã làm mẹ, người bạn trai của cô bây giờ là cha của bé, đi bên cô, bế đứa bé trong lòng. Cô gái mù một tay cầm gậy, một tay túm vạt áo chồng. Trên gương mặt họ tràn đầy cái được gọi là hai chữ “hạnh phúc”.

Mấy năm sau đó, đứa con của cặp vợ chồng mù thực sự trở thành cây gậy của họ. Nhưng một điều bất hạnh đã xảy chen vào cuộc đời của cặp vợ chồng mù này. Hai người mất đứa con. Nghe đâu đứa bé chết do lầm lẫn khi cho uống thuốc. Tôi chỉ biết thở dài thương cho số phận bi thảm của họ.

Năm ba mươi tuổi, tôi đi đến một quyết định “rời bỏ quê hương và chia tay với Nhất Minh”, người đã chờ đợi tôi nhiều năm, để lên một trường đại học ở miền Bắc tiếp tục học tập.

Hơn mười lăm năm sau, tôi trở về quê với ít nhiều thành đạt thì con của Nhất Minh đã vào trung học. Một buổi chiều chạng vạng, trên nẻo đường quen thuộc, tôi lại gặp cặp vợ chồng mù ngày nọ. Hai người đã già. Người đàn bà vẫn nắm chặt tay người đàn ông như xưa, cây gậy chống trên đường vang lên những tiếng chắc nịch. Ánh phản quang của chiều tà viền lên thân ảnh họ một màu vàng.

Cũng như họ, tôi dần mình vào trong ánh chiều tà nhưng đến nay vẫn chỉ có một thân.

Người anh vợ

Trần Kiến Công

Bà lão Lý chết, hưởng thọ bảy mươi ba tuổi. Theo lệ, nhà chồng cho đưa tin mời người nhà bên vợ tới. Hai ngày sau, ông anh vợ bảy mươi sáu tuổi đến, mặt hầm hầm, bước vào nhà, không nói một lời. Tang chủ vội vàng sai con lấy khăn mặt nóng, soạn cơm rượu tiếp đãi. Người cháu kẻ lẻ với ông cậu về bệnh tình, về cái chết của mẹ mình, lại hỏi việc tang ma thế nào xin cậu dạy bảo. Ông cậu vẫn không nói một lời. Sau khi ngó qua người chết, vánh xem mí mắt, ông anh vợ họ Lý vừa nhét thuốc vào miệng vừa gằn từng tiếng nói: “Em gái ta về làm dâu nhà các người, đang khỏe mạnh thế, sao lại chết?”.

Cứ nghe ông ta nói thì dường như em gái ông ta hôm qua còn đi ra đi vào, hôm nay đã tắt thở rồi. Bà lão Lý ốm đã ba

năm. Còn ông anh đã năm năm không hề tới thăm em gái.

“Ta dù mười lăm năm không gặp mặt, nhưng lòng lúc nào cũng nhớ đến cô em họ Lý đang làm dâu nhà các người!”. Ông anh vợ càng nói càng bốc. “Nói trắng cho biết, không che được mắt ta đâu. Cứ nhìn bộ dạng em gái ta đủ thấy, thế này mà ốm chết à? Nói dễ nghe. Trước khi em ta chết có cho uống thuốc phải không? Thuốc gì? Nói cho các người, ta không để cho em gái ta chết mờ ám thế được. Các người, không mỗ tử thi khám nghiệm không xong...”.

Sao lại thế này! Từ lúc ông cậu bước vào cửa, cả nhà xoay như chong chóng, thờ không ra hơi, lo mọi cái theo tục lệ cũ vẫn sợ không chu đáo. Bây giờ thì hồng bát, chẳng những thế mà còn dễ chuyện. Ngay người em gái họ Lý thứ hai làm dâu nhà họ Hà ở làng bên cũng hoàn toàn bất ngờ về cách xử sự của ông anh mình, nhân lúc vắng người, tìm lời khuyên nhủ: “Chị em đã làm dâu nhà người ta mấy chục năm rồi, dù lúc còn sống hay giờ chết đi, vợ chồng yêu thương nhau, con cái hiếu thuận, không có điều tiếng gì. Anh hãy để cho chị ấy được chết yên ổn”.

“Cô biết cái đêch gì”. Ông anh bảy mươi sáu tuổi mắng cô em bảy mươi tuổi, y như mấy chục năm trước! Con gái nhà họ Lý ta đi làm dâu nhà người một đời sinh đẻ, nuôi nấng cả bảy con cái nhà họ, chả lẽ chết, đưa đi hỏa táng là hết à! Đâu có rẻ vậy! Không thể để họ được hời thế kéo họ lại nói nhà chúng ta không có người!”.

Xem ra bà lão Lý chết rồi vẫn không tránh được dao kéo. Người em rể cùng con cái trong nhà trợn tròn mắt, rồi rít tìm cách thương lượng van xin ông cậu (dù rằng họ chả biết họ sai chỗ nào), đều không có tác dụng. Không mỗ xác khám nghiệm không được.

Mỗ! Kết quả không tìm thấy dịch lỵ cũng chẳng phát hiện ra dấu vết thuốc uống trong dạ dày người chết.

Việc tang cuối cùng cũng xong. Ông anh vợ đến lúc phải ra về. Người em gái thứ hai đưa ông ta ra ga xe hỏa. Mắt chẳng thèm nhìn ai, bộ râu dê lơ lửng thừa vênh lên, ông ta vẫn giữ bộ mặt hầm hầm như khi đến.

“Anh cả, vì việc tang chị hai mà anh phải vất vả. Đẳng nhà vợ coi như tận tình tận nghĩa rồi!”. Bà em gái nói với vẻ cảm động thực sự.

“Điều đó không đáng làm sao?”.

“Vâng, đáng làm!”. Bà em liếc nhìn ông anh, cúi đầu ngập ngừng nói: “Lần này anh cả cũng thấy đó con gái em đối với em rất tốt, với lại, có ông cậu như anh cả còn sống, ai dám tơ hào gì. Anh cả nghĩ xem, anh bảy mươi tuổi rồi, chân tay chẳng còn nhanh nhẹn nữa, em bên này nếu có sự gì, em nghĩ chắc chẳng phải làm nhọc sức anh cả”.

“Cô nói cái gì?”. Ông anh trừng mắt nhìn bà em, không để cho nói thêm, “Cô yên tâm đi. Chị cô mất rồi, họ Lý nhà ta chỉ còn mỗi cô. Chỉ cần anh trai cô còn thờ, có phải bỏ anh cũng bỏ đến lo việc cho cô!”.

Bản kiểm điểm

Tướng Tử Long

Thư Ngạn Phương hoàn toàn không hiểu nổi làm sao mình có thể leo lên được lầu bốn, mò đến trước cửa phòng bảo vệ. Ở trong đó, kẻ mặt dày kia đang ngồi viết kiểm thảo (cũng có thể đang bị tra tấn). Mình đến đây làm gì thế này? Mắng mỗ anh ta? Phỉ nhổ anh ta? Phân bua giải thích thay anh ta? Hay là tuyên bố cắt đứt quan hệ với anh ta? Một cô gái luôn giữ nét na, thuần hậu gặp phải chuyện này như bị trúng sét đánh, mặt vàng như nghệ, tựa lưng vào cửa, nước mắt tràn ra ràn rụa...

Khôn nạn anh Mã, vốn được tiếng là cương trực thẳng thắn, thế mà lại đi móc túi người khác để bị tóm tận tay. Hai người yêu đương thâm vụng từ ngày đi lao động ở nông thôn. Với cô, Mã Tổ Âm là một chàng trai thực sự, trầm tĩnh, cương nghị, có chủ kiến. Vừa hôm qua anh ta còn nói: “Người đàn ông một khi đã yêu thực sự thì phải biết cách bảo

vệ người yêu, phải có khả năng đem lại hạnh phúc cho người mình yêu”. Anh ta đem hạnh phúc đến cho cô là thứ hạnh phúc này đây. Trời ạ, mọi thứ bất hạnh trên đời hình như đều dồn vào cô. Cả hai đều sắp ba mươi tuổi, lương thợ bậc hai của cả hai gộp lại chưa đến sáu chục đồng. Chỉ chuyện nghèo không kể, lại còn làm mất mặt với mọi người.

Cuối cùng lấy được can đảm, cô cố gõ hai lần lên cánh cửa phòng bảo vệ.

Cửa phòng mở, những người của phòng bảo vệ đều có mặt:

- Cô Thư, cô... có việc gì vậy?

Cô tưởng mình là kẻ có tội, khó mà chịu đựng nổi những con mắt soi mói từ mọi phía đang nhìn vào cô.

Cô cúi đầu run rẩy nói:

- Anh ta đâu?

- Hừ, cô hỏi Mã Tổ Âm hả? Về nhà viết kiểm thảo rồi. Đáng ra phải viết ở đây nhưng hấn xin về nhà viết. Xét thấy hấn mới phạm lần đầu, bình thường rất chăm làm việc, nên chúng tôi đã đồng ý.

Trưởng phòng bảo vệ nói. Giọng nói của anh ta chứa đầy nỗi thương cảm và đáng tiếc. Nhưng người cán bộ phụ trách vụ này không có được tấm lòng của trưởng phòng, lời nói của anh ta như có gai đâm:

- Thư Ngạn Phương, cô là người yêu của cậu Mã phải không? Tại sao hấn lại đâm đầu vào con đường này? Cô về khuyên bảo hấn, có thiếu tiền cưới cũng đừng đi ăn cắp. Chạm tay chạm chân, lơ ngơ vừa thò tay đã bị tóm. Hai ngón tay một khi đã thò vào túi người khác thì chúng biến thành “tội ác” rồi.

Lại có người gõ cửa. Người bước vào là một bác công nhân đi ca hai, tay cầm một gói giấy chuyển cho trưởng phòng bảo vệ:

- Đây là bản kiểm điểm của Mã Tổ Âm nhờ tôi đưa cho anh.

Trưởng phòng bảo vệ mở gói giấy. Mọi người trong phòng đều giật thót mình. Bản kiểm điểm của Mã Tổ Âm không viết một chữ, chỉ gói có hai ngón tay, ngón giữa và ngón trỏ.

- Tổ Âm!

Thư Ngạn Phương kêu lên một tiếng, ngất xỉu.

HÀ PHẠM PHÚ dịch